

SÚMRAK STRÁŽCOV

ASPIRIT ANIMALS™

KROTITEĽ BÚROK

CHRISTINA DIAZ GONZALEZ

FRAGMENT

Spirit Animals: Súmrak strážcov 7 Krotiteľ búrok

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Christina Diaz Gonzalez
Spirit Animals: Súmrak strážcov 7
Krotiteľ búrok – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SÚMRAK STRÁŽCOV

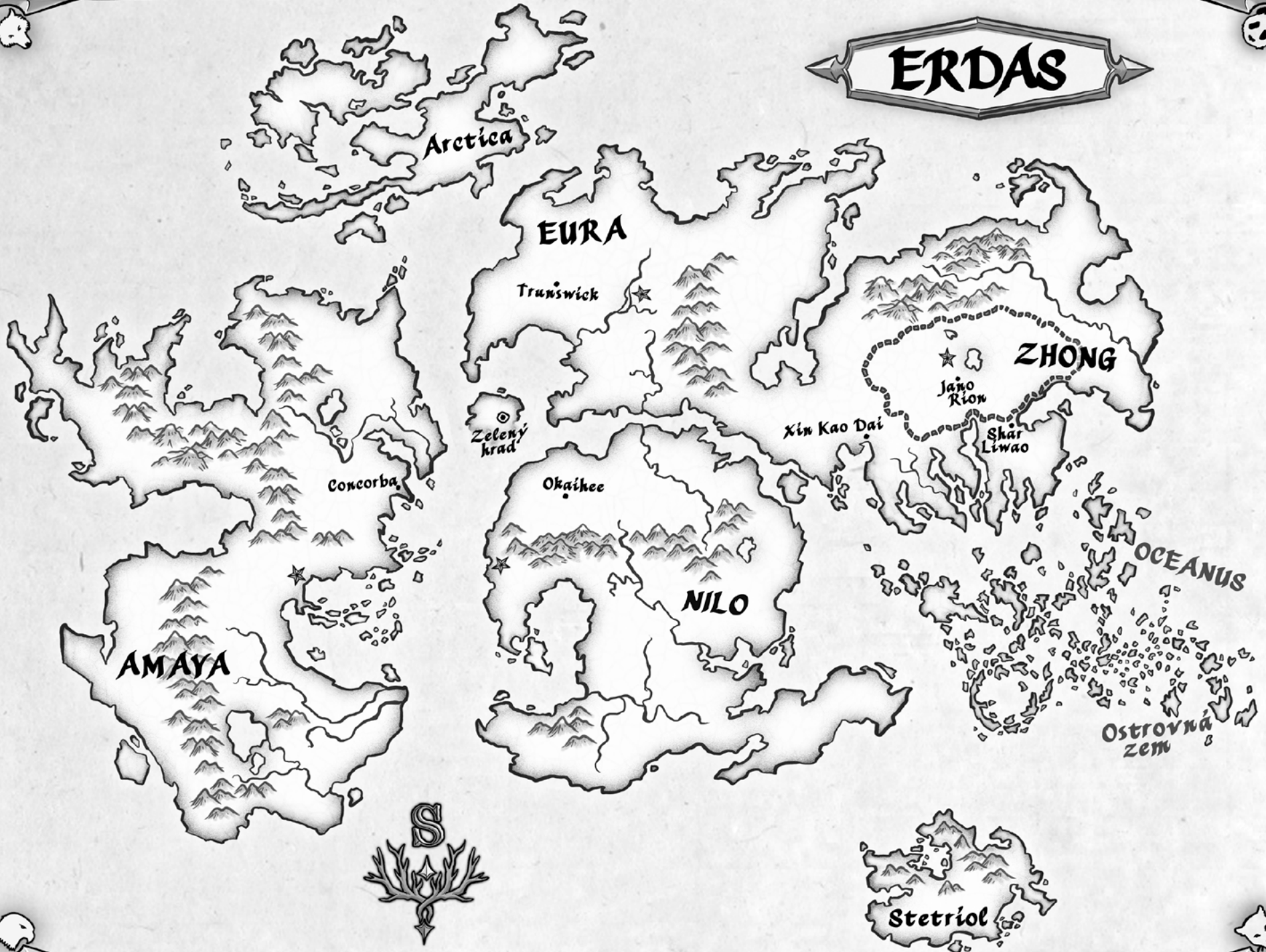
ASPIRIT
ANIMALS™

KROTITEĽ
BÚROK

Christina Diaz Gonzalez

 FRAGMENT

ERDAS

Maxovi – ozajstnému milovníkovi zvierat – C.D.G.

Bojovníkova cesta

ABEKE SA ZHLBOKA NADÝCHLA, CHVÍĽU ZADRŽALA DYCH, potom zvolna vydýchla. Stála na palube, pomaly svitalo. Vzduch sa zmenil a ona mala pocit, že ho odniekiaľ pozná. Hoci od rodných saván ju delila značná diaľka, vánok so sebou prinášal vôňu a teplo domova. Na obzore sa črtalo Nilo a ona sa už nevedela dočkať, kedy zakotvia pri jeho brehoch.

Piati Zelenopláštnici – Abeke, Conor, Meilin, Rollan a Anka – sa plavili na malej lodi niekoľko dní, ale do cieľa v južnom Nile ešte zostávala dlhá cesta. Abeke si začínala namýšľať, že sa na ňu prenáša Urazina nechuf' k vode. Túžila iba po tom, aby mohla vstúpiť na pevnú zem... lenže musela vydržať spolu so svojimi priateľmi. Všetci dúfali, že v knižnici Takodovho bývalého kláštora nájdu odpovede na otázky týkajúce sa symbolov pút. Napokon to bola ich najdôležitejšia úloha.

S touto úlohou sa však spájal ktosi, na koho by najradšej zabudli... ktosi, kým opovrhovali. Ktosi, kto sa nedávno

vrátil do kláštora a mohol mať pre nich zopár podstatných informácií.

Kovo.

Abeke prišlo nevoľno už len pri pomyslení na Veľkého Ľudoopa. Gorila zosnovala Prvú aj Druhú Požieračovu vojnu. Počas ťažkých bojov vyhasli tisíce životov. Vtedy zomrel aj Meilinin otec. Také kruté spomienky sa nedali len tak vymazať. Napriek tomu, že znovuzrodený Kovo im pomohol poraziť Wyrma.

Vychádzajúce slnko pretínalo oblohu jasnými červenými lúčmi, ktoré pridávali obzoru na krásu. Ale Abeke sa čoskoro stretne s Kovom, a to znamená, že nesmie podliehať svojim pocitom.

Zádumčivo hľadela do tmavomodrej vody.

Podobá sa jej odpor voči Kovovi na hnev, ktorý vzbudzovali Zelenopláštnici u obyvateľov Erdasu?

Nie, toto prirovnanie rýchlo zavrhla. Zelenopláštnici predsa neslúžili Wyrmovi dobrovoľne – boli nakazení jeho parazitmi. A vraždu zhonského cisára na nich narafičili. Lenže Kovo všetky tie strašné veci vykonal z vlastnej vôle. Priviedol svet na pokraj zániku.

Dvakrát.

Keď si Abeke spomenula na jeho zákernosť, prebehol jej mráz po chrbte. V prítomnosti Veľkého Ľudoopa sa bude musieť správať ostražito.

„Nemôžeš spať?“ opýtal sa Rollan, keď sa k nej pripojil. „Alebo si len vychutnávaš východ slnka?“

„Ani jedno, ani druhé,“ vzdychla Abeke. „Len premýšľam.“

„Hej, aj mne sa všeličo preháňa hlavou.“ Rollan sa oprel o zábradlie. „Táto rozkolísaná stará loď sa o nás dosiaľ celkom dobre postarala, ale zostáva nám ešte týždeň plavby.“

Abeke sa usmiala. Mali šťastie. Keď sa Dawson dopočul o svojom bratovi, trval na tom, že Zelenopláštnikom pomôže dostať sa z Eury. Vďaka nemu mohli doplniť zásoby, kúpiť zbrane a zaplatiť loď s posádkou, ktorú tvorili dvaja starí rybári Milo a Keane.

„Vlastne som uvažovala o Kovovi,“ priznala Abeke. „Ani trochu ma neteší, že ho znova uvidím.“

„Vieš si predstaviť, ako sa musí cítiť Conor? Keď sa naposledy vybral do Takodovho kláštora, vrátil sa odtiaľ nakazený Wyrmovým parazitom. Musí to byť preňho vskutku ťažké.“

„Máš pravdu. Na to som celkom zabudla...“ Abeke opäť vzdychla. Tak sa tešila na návrat do Níla, že jej nezvýšil čas, aby sa zaoberala Conorom. „Hovoril si s ním? Je v poriadku?“

„Bude v poriadku,“ povedala Meilin, ktorá sa k nim blížila z provy lode. „Veď je hrdina Erdasu, ktorý veľa zažil a prežil.“

„Tak som uvažovala...“ náhle sa vedľa nich vynorila Anka. Jej chameleónske schopnosti privádzali Abeke do rozpakov. Hoci Abeke bola odjakživa hrdá na svoj lovecký talent, pri tejto drobnej Zelenopláštnici sa cítila neisto. „Ak v knižnici nenájdeme žiadne stopy vedúce k symbolom pút, myslíte, že nám Kovo prezradí, čo vie? Áno, pomohol vám zbaviť sa Wyrma, ale urobil to iba preto, že celému Erdasu hrozilo nebezpečenstvo. Ludí... ani Zelenopláštnikov nemá v láske.“

„Možno ho zmenilo puto s Takodom,“ povedal Rollan. „Možno získal iný pohľad na svet.“ Rollan sa pozrel na oblohu, kde krúžila Essix. „V každom prípade *nás* naše duchovné zvieratá zmenili. A rád by som veril, že aj my sme zmenili ich.“

Sotva dopovedal, Essix zaškriekala, strmhlav zletela k ľavému boku lode a akoby na protest presvišťala tesne nad Rollanovou hlavou. Sokolica sa síce vyznačovala tvrdohlavosťou, ale pre Rollana mala zvláštnu slabosť. Tvorili nerozlučnú dvojicu. Aj keď milovali nezávislosť, zachovávali si vernosť.

Meilin sa zachichotala. „Naozaj si ju zmenil.“

„Veľmi vtipné, Essix!“ vykrikol Rollan. „Vhodný spôsob, ako ma podporiť.“

Sokolica ešte raz preletela okolo lode a potom sa uvelebila na vrchole sťažňa.

„Essix možno niečo zahliadla.“ Conor sa vynoril z podpalubia s ustarosteným výrazom na tvári. Pristúpil bližšie k zábradliu a zadíval sa na obzor. „Vlastne som vám prišiel povedať, že by sme vôbec nemali ísť do kláštora.“

Meilin mu položila ruku na plece. „Conor, po udalostiach, ktoré si prežil s Wyrmom, je to pre teba možno ťažké...“

„O to nejde,“ prerušil ju Conor. Potom odstúpil od zábradlia a pozrel sa na ostatných kamarátov. „Mal som vidiny. Trvali len krátko a boli menej zreteľné než vtedy s tou mohutnou vlnou, no myslím, že by sme mali plávať niekam inam.“

„Kam?“ opýtala sa Abeke vzrušene. Predstava, že by sa nakoniec nemuseli stretnúť s Kovom, ju nadchla. „Čo si videl?“

„Akúsi obrovskú jamu alebo skôr hlboký kráter, nad ktorým sa klenuli tri skalné mosty... jeden nad druhým.“ Conor na okamih zavrel oči. „Zhora sa valila voda, ktorá tiekla po všetkých troch mostoch a dolu sa vlievala do jazera.“

„A bol tam symbol pút?“ vyzvedala Anka. „Ukrytý za vodopádom podobne ako Pazúr šelmy?“

Conor pokrútil hlavou. „Na to si nespomínam, ale ak chceme nájsť zvyšné dary, naše kroky musia viesť tam. Tým som si celkom istý. A zdalo sa mi, že to miesto leží neďaleko odtiaľto.“

„Opisom to pripomína roklinu Taabara,“ povedala Abeke. „Veľkú priepasť, ktorá sa nachádza v severnej časti Nila.“

„Severné Nilo... to sa mi páči!“ zazubil sa Rollan. „Čím rýchlejšie opustíme túto polorozpadnutú loď, tým skôr sa vyliečim z morskej choroby.“

„Ty si aspoň mohol byť so svojím duchovným zvieratkom,“ schladila ho Meilin. „My ostatní sme ich museli počas celej plavby držať v stave spánku. Už sa teším, až ich konečne privoláme.“

„Možno by sme sa mali rozdeliť,“ navrhol Conor, keď Es-six zaškriekala a znova odletela. „Časť skupiny vyrazí k rokline a zvyšok bude pokračovať v ceste do Takodovho kláštora.“ Conor sa zamračil. „Vravím to len pre prípad, keby som si vidinu zle vyložil.“

„Ja neviem,“ povedala Anka. „Podľa mňa by sme urobili lepšie, keby sme zostali spolu.“

„Súhlasím.“ Abeke natiahla ruku a stlačila Conorovi predlaktie. Prekonali spolu toľko prekážok, že nemala dô-

vod pochybovať o jeho tušeniach. „Verím tvojim vidinám... dosiaľ si sa nikdy nepomýlil.“

„Navyše, keď zostaneme spolu, ľahšie sa vyhneme tomu, čo sa stalo...“ Rollan nedokončil vetu. Takmer porušil nevy-slovené pravidlo.

Všetci stíchli. Stále sa nevyrovnali so Ctiradovou stra-tou. V prvých dňoch po závale v jaskyni nehovorili o ničom inom, ale potom, v jedno ráno, sa prestali o tej strašnej uda-losti rozprávať a už nikdy sa k tomu nevrátili. Niežeby za-budli na Ctirada, len sa sústredili na svoju úlohu. Nakoniec od jej splnenia záviselo ich prežitie.

Prestali sa zaberat' tým, či urobili správne, keď odišli zo Zakliateho lesa. Prestali sa trápiť otázkou, či sa Ctiradovi predsa nepodarilo prežiť. Prestali sa mučiť predstavou, že Pazúr šelmy našli Prísazníci. Sústredili sa len na svoje poslanie. Museli nájsť dva zvyšné symboly pút – Krotiteľa búrok a Dračie oko.

Anka prerušila ticho. „Abeke, vieš, ako dlho potrvá, kým sa dostaneme k rokline Taabara?“

Abeke pokrčila plecami. „Myslím, že dlho nie, ale hneď sa pozriem to mapy.“

Potom sa rozbehla do podpalubia, schmatla mapu Nila a ponáhľala sa späť k priateľom.

„Pozrite sa,“ otvorila mapu a ukázala na bod v oceáne neďaleko severného pobrežia kontinentu. „Nachádzame sa približne tu. Môžeme Milovi a Keanovi povedať, aby zme-nili kurz a zamierili k tejto rieke.“ Abeke prstami prešla po pobreží k ústiu rieky, pokračovala proti prúdu do vnútroze-mia a zastavila sa na mieste, ktoré ležalo blízko nejakého

pohoria. „Keď zakotvíme, musíme sa vydať savanou cez toto kopcovité územie. Tam by sa mala nachádzať rokľina Taabara. Môžeme tam doraziť už dnes večer alebo zajtra ráno.“ Na chvíľu sa odmlčala. „Aspoň myslím.“

„Dohodnuté!“ Rollan ukázal prstom na more a vykrikol: „Vpred! K rokľine Taabara!“

„Hm, samozrejme...“ Meilin zagúľala očami, keď počula Rollanovo nadšené výskanie, ale v skutočnosti jeho odvahu obdivovala. „Radšej pôjdem oznámiť Milovi a Keanovi, že sme zmenili plány.“

„Len nezabudnite...“ Conor zaváhal a prstom prešiel po vyblednutom znamení, ktoré mu na čele zanechal Wyrm, „... že Taabara môže byť len úplný začiatok. Mám dojem, že najsť symboly pút nebude až taká ľahká úloha.“

„Kedy sme my čelili ľahkých úlohám?“ Abeke žmurkla na Conora. „Predsa zbožňujeme výzvy!“

„Hej, zrejme máš pravdu.“ Conor sa obrátil k pobrežiu, ponorený do vlastných myšlienok.

Keď presadli do malého člna, slnko svietilo rovno nad ich hlavami. V blízkosti nevideli žiadne prístavy. Milo preto zakotvil loď uprostred rieky a Keane s nimi teraz vesloval na súš.

„Takže... ako dlho máme čakať, kým sa vrátite?“ opýtal sa starý rybár, keď sa blížili k brehu obrastenému trstím papyrusu.

Abeke si zahryzla do pery. Na jednej strane sa chcela čo najskôr dostať na loď, na druhej strane sa jej nezdalo správ-

ne zanechať dvoch starcov uprostred prázdnej ničoty. „Ide o to, že... nevieme, ako dlho potrvá, kým sa vrátíme.“

„Dawson nám zaplatil za dva týždne plavby,“ odvetil Keane. „A jedla máme zhruba na týždeň, takže rozhodnutie zostáva na vás.“

„Môžete tu pár dní počkať a potom zamieriť pozdĺž pobrežia späť?“ opýtal sa Rollan, keď čln dorazil k brehu rieky.

„Určite,“ prikývol Keane. „Moja sestra býva v Badireme, to je malé prístavné mesto kúsok odtiaľto. Tam by sme sa mohli o dva týždne stretnúť... Viac od sestry aj tak nemôžem žiadať.“

„To je dobrý nápad,“ súhlasila Meilin. Keď čln doplával k papyrusovému trstiu, hodila si na plece batoh so zásobami. „Ak sa sem do niekoľkých dní nevrátíme, uvidíme sa v Badireme.“

„Veľa šťastia!“ zavolał Keane. Piatí Zelenopláštnici skočili z člna do vody hlbokaj približne pol metra.

Abeke sa brodila riekou. Ako sa predierala trstím, chodidlami sa zabárala do naplaveného piesku. Konečne zem spevnela. Opatrne stúpila na trávnatú savanu a zhlboka sa nadýchla. Na oblohe pražilo slnko, ktoré ju páľilo na tvári.

Bola doma.

K dokonalému šťastiu jej chýbala jediná vec.

Vyhrnula si rukáv a natiahla ruku. „Pod' von, Uraza. Už ti nič nehrozí.“

Leopardica sa objavila v záblesku svetla a zdvihla hlavu k slnku. Keď nasala niloský vzduch, veľké nozdry sa jej rozšírili. Ticho, spokojne zavrčala.

„Ja viem,“ Abeke pohľadila Urazu po klenutom chrbte. „Je skvelé byť doma.“ Vysoká zlatistá tráva savany sa vlnila vo vánku. Neďaleko sa črtali kamenisté vrchy, ku ktorým mierili.

Uraza si natiahla nohy. Abeke vedela, po čom leopardica túži. „Utekaj,“ zašepkala.

Uraza bleskovo preskočila vysokú trávnu a uháňala savanou k pohoriu. Abeke dôverne poznala ten úžasný pocit náhlejšie slobody. Čo by dala za to, keby mohla bežať vedľa svojho duchovného zvierťa, vydať sa na lov a vychutnávať si obedňajšie slnko, ktoré sa im opieralo do chrbta. Lenže na to teraz nemali čas. Čakala ich náročná úloha.

„Aj Uraza je šťastná, že sa už neplavíme na lodi,“ všimol si Rollan. Vysoká tráva šušľala, ako v nej behala sem a tam. „Conor, ty nevypustiš Briggana?“

Conor sa poškriabal na šiji a zadíval sa na bezoblačnú modrú oblohu. „Počkám, kým sa trochu ochladí.“

„Toto je Nilo,“ upozornila ho Abeke. „Cez deň je tu stále teplo.“

Essix zakrúžila nad skupinou a zaštekala, aby na seba upozornila. Potom znova odletela preč.

„Hej, hej, už ideme,“ odpovedal Rollan na sokolí škrekot. Po chvíli vzal svoj zelený plášť, batoh a poľnú fľašu. „Každý si zbalil svoje veci?“ opýtal sa.

„Odkedy práve *ty* máš zmysel pre zodpovednosť?“ doberala si ho Meilin.

Rollan sa usmial. „Odvtedy, ako som si uvedomil, že sa budem musieť podeliť o vodu, ak si niekto zabudne svoju čutoru.“

„Naozaj?“ Conor sotva dokázal skryť úsmev. „Chceš povedať, že by si sa o ňu nepodelil ani s Meilin?“

Abeke počula, ako sa Anka zachichotala. Zelenopláštnica sa stále skrývala pred ich zrakmi.

Všetci tušili, že Rollan a Meilin k sebe niečo cítia, ale zvyčajne o tom nehovorili. Ich vzájomnú náklonnosť prezrádzala len občasná červeň na Meilininej tvári a Rollanova rýchla snaha zmeniť tému rozhovoru.

„Plytváme časom... poďme.“ Meilin vyštartovala, skôr ako si Abeke stihla všimnúť, či jej zružoveli líca.

Ako sa trmácali k rokline Taabara, na nebi sa objavilo pár veľkých bielych mrakov, ktoré ich trochu chránili pred horúčavou. Zmenil sa aj terén. Trávnatá savana prešla do nízkych pahorkov posiatych stromami. To, čo z diaľky vyzeralo ako kamenisté vrchy, sa nenápadne premenilo na jantárovožlté pohorie s rozptýlenými zelenými škvrnami.

Keď sa zastavili pod rozložitými vetvami cyprusu, aby si na chvíľu odpočinuli, Conor vypustil Briggana. Vlk zavrstel chvostom, skočil na Conora a zrazil ho na zem.

„Ahoj, kamarát!“ smial sa Conor. Briggan sa prednými tlapami postavil na jeho hrudník a zdvihol ňufák, aby zavetрил vo vzduchu. Conor hladkal Veľkého vlka po sivobielej srsti a ticho sledoval, ako jeho zvierací spoločník skúma kobaltovo modrými očami okolie. „Cítiš niečo?“

Briggan sa pozrel na Conora a rýchlo mu oblízal čelo. Potom zoskočil z jeho prs a vydal sa na podrobnejší prieskum.

„Zdá sa, že vzduch je čistý,“ povedala Anka. Postava Zelenopláštnice splývala s kmeňom stromu, o ktorý sa opierala.

Abeke otvorila mapu, aby zistila, kde sa približne nachádzajú. Vyzeralo to tak, že roklina Taabara bola neďaleko.

„Ideme správnym smerom?“ opýtala sa Meilin.

„Myslím, že áno,“ odpovedala Abeke, ktorá si zacláňala oči pred žiariacim slnkom. Pohľadom skúmala krajinu a hľadala potok, ktorý zrejme napájal vodopád stekajúci do rokliny.

V diaľke zavyl Briggan.

Rollan natiahol ruku a pomohol Connorovi vstať. „Zdá sa, že tvoj kamarát našiel niečo zaujímavé.“

Conor sa uškrnul. „Daj mu päť minút, a on hneď na niečo narazí.“

Všetci sa rýchlo vydali smerom, odkiaľ sa ozvalo Brigganovo nástojčivé zavýjanie. Rollan potriasol svojou prázdnu čutorou. „Len dúfam, že našiel čerstvú vodu, pretože sa mi takmer minula.“

Abeke pokrútila hlavou. „A kto tu hovoril o tom, že máme mať dosť zásob, aby sme sa neskôr nemuseli deliť? Aha, bol si to ty.“

„Hej...“ pokrčil plecami Rollan s nezbedným úsmevom na tvári. „Moje svaly potrebujú špeciálny prídel tekutín.“

Všetci sa na jeho poznámke hlasno zasmiali.

„Zasa až také vtipné to nebolo,“ zamrmlal Rollan.

Skupina čoskoro došla k potoku, kde polihoval Briggan s Urazou.

„Pozrite na tých dvoch,“ ukázala Meilin. „Sú ako...“

„Psst.“ Abeke si priložila ruku k uchu. „Počúvajte.“

Okrem zurčania potoka sa ozýval aj iný zvuk – hlasnejší. Znelo to, ako keď z výšky padá voda a naráža do skaly.

„Určite je tu vodopád,“ povedala Abeke, keď Rollan naplnil čturu vodou. „Musí byť kúsok odtiaľto po prúde.“

Abeke a jej druhovia kráčali pozdĺž potoka, až došli na miesto, kde sa zem prudko zvažovala do obrovskej priepasti. Stáli na okraji hlbokého krátera a dívali sa na potok, ktorý kaskádovito tiekol dolu po troch skalných oblúkoch pripomínajúcich mosty. Vyzeralo to, akoby každý pretínal roklinu v inej výške.

„Čo teraz?“ opýtal sa Rollan. „Zlezieme do tej zajačej nory, prejdeme po jednom z mostov alebo zostaneme tu hore?“

„V tej vidine som hľadel cez hrdlo rokliny kamsi do výšky. Pritom som zazrel vodu. Nejasne si spomínam, že padala dolu.“ Conor potľapkal Briggana, ktorý sa k nim znova pripojil. Vlk sa otreľ o jeho ruku. „Preto sa obávam, že budeme musieť zliezť na dno priepasti.“

„Hej,“ vzdychol Rollan. „Bál som sa, že to povieš.“

Abeke uprela zrak na západ, kde sa nad obzorom skláňalo slnko. Cestu sem zvládli rýchlo, ale v rokline bolo prítmie. Blížila sa noc a v diaľke počula štebotať slávik. Ak sa chcú dostať dolu, budú sa musieť poponáhľať.

„Čo myslíš, Uraza?“ opýtala sa Abeke leopardice, ktorá nakúkala cez okraj krátera. „Mali by sme zliezť dolu a zistiť, či tam niečo je? Alebo bude lepšie počkať do rána?“

Uraza skočila zo skalného výčnelka na chodník zvažujúci sa ku dnu priepasti.

„Predpokladám, že to bola odpoveď,“ podotkla Meilin a skočila za leopardicou. Pozrela sa hore na zvyšok skupiny. „Poďte!“